

MUG

ZINE

20

Rillend ontwaken in een huis dat niet meer ademt. Lege flessen verzameld in formaties onder de bank, de lijmresten met een keukenmes verwijderd van de trap, achtergelaten spijkers op zoek naar contact. Een laatste blik in keukenkast, geen op te vullen leegtes, geen uitgestoken hand die in de hare past. Niemand die nog meekijkt in haar ziel. De uitgeharde resten van een tastbaar leven afgevoerd voor hergebruik. Ze stalt herinneringen in liefdeloze dozen.

- Marianne Hermans

Woonzorgcentrum

Ze leeft in een wereld van glas, is het breken constant nabij
in scheve hoeken kruist ze verkeerde bewegingen
vertrouwt de grond van alles het meest

Ze bestaat in aanrakingen die ze bewaart
onder vingertoppen, eeltplekken overgroeien
haar verleden, leggen laag na laag over verweerde jaren

Ze leeft van woorden die weinig ruimte innemen: ja, nee,
misschien
van de eenvoud van een bed waarin slaap niet venijnig komt,
het herkauwen van verveling tussen kleurloze gordijnen

De vitrine van haar geheugen etaleert meerkeuzevragen
in haar hoofd, een bibliotheek vol ongrijpbare kansen

Vanop een bank met een onveranderlijk uitzicht
probeert haar blik radeloos wolken te verbinden

Getroost door het ritme van een pompend hart
zit ze haar blessuretijd uit

Dit lichaam is haar laatste adres

- STEVEN VAN DER HEYDEN
(Winnaar Rob de Vos-prijs 2023)

Laatste groet aan mijn lichaam

Zoals je met het kind op de arm door de kamer stapte, samen
de dingen aanwees: dag kast en dag stoel en dag tafel en
naar boven keek: kijk, de lamp, en hier, de schakelaar, licht
aan, licht uit, oh

dus dat daar op het bed is het lichaam zonder
vonk, strak en koud als tafel en stoel
mes en vork

wat achterblijft: de tekening van je voeten in de oude schoenen
het schrift met verse gedichten op de boekenplank, nog warm
ik ken jou uit mijn hoofd, jij vreemdeling
hier heb je je punt

op de schouw glanzen foto's
onecht, ik groet je liever zoals je aankwam
bij je eigen deur, zoals je in je eigen
spiegel keek, mijn oude kind

dag lichaam, dag bed, dag raam, dag licht

- ANNIKA CANNAERTS

(Tweede prijs Rob de Vos-prijs 2023)

Lisa Pregent

Het afscheid voorbij

Wij zitten op een bank, de mist hangt laag
en grijpt ons bij de nek. Een bosduif zoekt
de zon die zich verschuilt.

Haar ogen leggen mij voortdurend
in de luren, leren mij dat kijken
een vorm van aanraken is.

Zij gelooft dat toeval orde is die wij
niet zien en de dag een nacht
die onbegrepen blijft.

Herinneringen aan herinneringen
graven wij op als nieuwe vondsten.
Menig leven hebben ze geleid.

Later wanneer de dag zich terugtrekt
hangen er nog resten hemel in haar grijze haar
samen vallen we uit de tijd en uit de taal.

- JOHAN CLARYSSE

(Derde prijs Rob de Vos-prijs 2023)

Laat water

Wij graven, wij graven een kuil in de aarde,
wit is de dood en stamelend, losse veren
verdwaald in het landschap.

Vind niet, zoek hoe diep in je jaszak de kiezelsteen
zich een huis herinnert, het kleed verderop waait,
de glazen kapot, een glimlach nog kleeft aan helaasheid.

Licht beweegt de rietpluimen, een rug
buigt zich over de vijver, de mond van de karper
hapt in het drijfbrood, rood tekent de rots.

Ook vader voelde de naschok, hief zijn handen,
riep om wederopstanding,
geknield tussen blauwe asters.

- MONIQUE LEFERINK OP REININK

(Bijzondere vermelding Rob de Vos-prijs 2023)

Balans

Ik leg de muren van mijn huis het zwijgen op, sla mussen
onder het dak in de ban, schop de hond het hok uit.

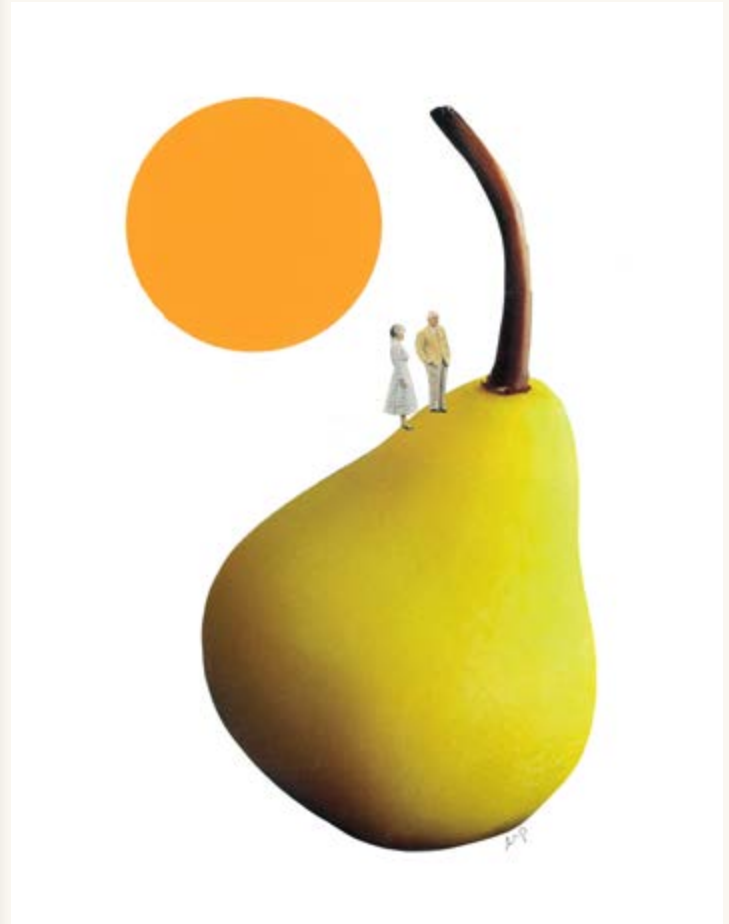
Het beest dringt de ogen binnen, kermt als tinnitus,
nestelt in mijn buik tussen nierstenen die niet oplossen.

In de kelder gist appelmoes in glasbokaal, schieten uien
door het net. Ik krijg alles niet verwerkt, schrompel rok na rok.

Mij rest harken van het blad, in vriesnacht ademen,
wachten op wind die naar het zuiden krimpt.

- KRIS DE LAMEILLIEURE

(Bijzondere vermelding Rob de Vos-prijs 2023)

Lisa Pregent

Bankje

Kom bij me zitten, wijs mij ons uitzicht aan
benoem nog eenmaal al dit groen in het Latijn
Je hortensia's hebben hoge pruiken opgezet
en paddenstoelen bleke hoedjes van fluweel

Er zingt een dinges in de boom met witte stam
zeg snel de namen, ons moment bladdert al af
Alle Hosta's dragen sieraden van slakkenslijm
rijp je frambozen, jam taart cake vogelvraat

Een kwaad seizoen gooide het schaakspel om
rolde een koningin van bord in heet dat buxus
Laten we ruilen, trek jij mijn rode vingers aan
ik krab het onkruid van je buik en zet je recht

Het bospad zwijgt wanneer je van me wegloopt
geen spreekw die opvliegt uit de Betula pendula

Ik kijk je na totdat het hek had moeten klappen

- MARTINE BRANDER

(Bijzondere vermelding Rob de Vos-prijs 2023)

hoe wij onszelf verzwijgen voor de aangelanden

het huis waarin we woonden
wordt nog zelden betreden
alleen een verdreven kater
probeert er languit te slapen

ons onbekende burens wachten
om beurt bij raam of deur
zien een bewijs van leven
in het bewegen van de gordijnen

wij slaan een praatje met ze
roepen op hun vraag mee de namen
van wie we moeten zijn geweest
aanhoren wat ons overkwam

schudden meewarig het hoofd
bedenken hoe goed wij waren
verdwijnen dan blijvend
in ons grootste geheim

- PAUL VINCENT

(Bijzondere vermelding Rob de Vos-prijs 2023)

Lisa Present

Kruiend ijs

We verdoen onze dagen. Kruiend ijs is niet van iedereen maar van hem die de schotsen koestert, koud en wild gebroken op het zwakste punt, van hem die de stenen stapelt tot een graf.

Als het koud is dragen de klanken ver en hij die heerser is over de lucht en al wat daarin wordt meegevoerd, kroont zich meester van de winter, die de koude temt, het leven steels de adem ontnemt.

En intussen giert de kou door fluitende flinten. Wolven wonen niet in stilte, maar huizen in het geweld van al wat dreigend op ons afkomt, waar het ijs beukt tegen de dijken en breekt wat geen stand houdt.

Gisteren voelde als een natte jas, maar als vandaag, in de ochtend vóór iemand het ziet, de rompen worden geruimd van hen die de dag niet hebben gehaald, is er niemand die ook maar met een vinger wijst.

Wie zal er dan zijn, als uiteindelijk de dijken breken, om het vee te redden, de kudde te hoeden, te waken over wat weerloos is, door het glazig ijs te kijken en de donkere plekken te zien?

- JOOST WASSER

(Bijzondere vermelding Rob de Vos-prijs 2023)

grensgebied

in het grensgebied telt men allengs geen lijken
telt men niet wie uitgekleeft tussen de netten
van vroege vissers drijft

telt men enkel wat aanspoelt de boedel
die men in een schoendoos bergt

één kam één koptisch kruis
één foto van een vader die niet langer
aan een handpalm plakt

- ELKE COUCHEZ

(Bijzondere vermelding Rob de Vos-prijs 2023)

al wat rest

omhuld door zacht vlees waren we niet voorbereid
op een nest - nog wisten we niet dat er een buiten was
al hoorden we hoe zachtjes de wind met ons schreide
de vliezen waren onze vleugels - gebroken vielen we neer
voor we nog maar een keer gevlogen hadden
wie van ons brak de schaal als eerste

eens spaarde ik scherven van al wat brak
bewaarde ik splinters in een notenhouten kistje
nu speel ik met je witte huid – boven ons bed bladdert
de witkalk van het plafond terwijl je aderen pogen
door je vel naar buiten te barsten – rest me alleen nog
je breekbaarheid in mijn armen te houden

- ANNETTE AKKERMAN

(Bijzondere vermelding Rob de Vos-prijs 2023)

We vallen alsof we dansen
rennen in slow motion
naar een trein vol razende gedachten
schatten of we de overkant
nog kunnen halen

📷 @Luule

Colofon

Bijdragen: Annette Akkerman, Martine Brander, Annika Cannaerts, Johan Clarysse, Elke Couchez, Marianne Hermans, Steven Van Der Heyden, Kris De Lameillieure, Monique Leferink op Reinink, Lisa Pregent, Paul Vincent en Joost Wasser.

MUGzine is een schrijft vol poëtische vluggertjes. Voor mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks

Grafisch ontwerp: Bart van Heiningen (BRRT)

20 | 2023